

Teodor Popescu (1887-1963) - partea II

Cuvântul lui Dumnezeu era în timpul său singura lui lectură: citind Noul Testament, Teodor Popescu s-a întors la Dumnezeu.

Schimbându-i-se inima și viața, i s-a schimbat și vorbirea, deci și predica. Ea a început să fie o chemare la viața cu Domnul Hristos. Ascultătorii au observat schimbarea sa, dar un timp păreau că nu-i înțelegeau vorbirea. Aproape un an a predicat, fără vreun rod văzut. Nespuse de mare i-a fost bucuria când au început să se arate cele dintâi roade, iar bucuriile acestea s-au tot înmulțit. A trăit atâtea minuni și i s-au spus atâtea minuni, încât se temea să nu i se tocească simțul față de ele. Despre el însuși, T. Popescu mărturisea: „prin multe lacrimi și suspine, Domnul mi-a înfrânt inima trufașă, ca să-mi dea o inimă nouă. Sărut nuiua care m-a lovit”.

Despre momentele imediat următoare întoarcerii sale la Dumnezeu mărturisește că oricărui îndoieli, care mai cutează să i se ridice în inimă în privința iertării de trecutul vinovat, i se opunea cu adevărul de acum ținut sus, ca un steag de biruință: «Isus a murit pentru mine, El a plătit datoria mea: aceasta îmi este de ajuns!»

Se tot întreba cum a putut fi el atâtea timp străin de Evanghelia Domnului Hristos și de Persoana Lui. Până atunci gândise că poziția lui de preot îi conferea o anumită trecere înaintea lui Dumnezeu. Robia tradiției și a ritualurilor religioase îi hrăniseră un fals simțământ de încredere în sine, dar acum era conștient de cât de periculos este să faci parte din biserica ortodoxă și totuși să nu ai nici o legătură personală de viață cu Domnul Hristos prin credință!

În anul 1920, D. Cornilescu avea să revină la Cuibul cu Barză ca să-l ajute pe T. Popescu. Erau de acum amândoi credincioși și doreau mult să-i vadă și pe alții întorcându-se la Dumnezeu.

În anii 1921 și 1922, T. Popescu avea să publice două volume cu predici ținute la Cuibul cu Barză: „Isus vă cheamă” și „Veniți la Isus”, lucrări care, prin răspândirea lor în țară, făceau ca T. Popescu să primească tot mai multe invitații să predice în diferite localități.

În noiembrie 1921, D. Cornilescu tipărea cel dintâi număr al revistei „Adevărul Creștin”, periodic căruia T. Popescu avea să-i fie un neobosit colaborator.

Ocazional, veneau să asculte predicile lui T. Popescu și foști profesori de-ai săi de la facultatea de teologie. Între aceștia, Iuliu Scriban îl numea pe T. P. „preot meritos”. Clerul recunoștea în general că biserica ortodoxă traversa o stare de declin moral, de aceea lucrarea aceasta a fost la început văzută ca un ușor remediu într-o boală serioasă, însă mult prea repede unii din cler aveau să se întoarcă împotriva lui T. P.

Dimitrie Nanu, care frecventa biserica Cuibul cu Barză, spunea:

„El s-a mulțumit să împlânte în sufletele credincioșilor calea mântuirii indicate de Hristos, fără să se războiască cu rățăcirile trecutului. Știa că, «primenindu-se sufletele, cojile vor cădea de la sine»”.

Deseori atacat prin presă de unii preoți, T.P., în plus, avea să treacă prin greaua încercare pricinuită de despărțirea de prietenul și colegul său, D. Cornilescu, care s-a văzut forțat să părăsească țara. Și s-a dus în Elveția, fără să-și închipuie că, părăsindu-l pe T. Popescu, nu avea să-l mai întâlnească niciodată pe pământ.

În Dumbrava, satul natal al lui T. Popescu, soseau vești neobosite. Tatăl lui T. Popescu, atașat de tradiție, a pornit atunci spre București, ca să-și mustre fiul și ca să restabilească onoarea familiei. A căutat să-l mai sfătuiască să fie de acord cu practicile încetățenite, iar la sfârșit i-a zis: „Măi băiete, zi ca ei și fă ca tine!” Din partea lui T. Popescu însă, nici un compromis: „Nu se poate, tată, evanghelia este clară și nu merge cu o purtare împărțită”. „Dar ce-o să faci? Sărac ești, copii ai ...” „Va avea grijă Dumnezeu și de mine, tată”.

Înlăturarea din biserica ortodoxă

Cu aprobarea Mitropoliei, s-a început procesul de înlăturare a preotului T. Popescu din biserica ortodoxă. Astfel, pe 16 decembrie 1923, ușa bisericii Cuibul cu barză a fost închisă și sigilată.

Într-un memoriu al său înaintat mitropolitului, T. P. mărturisea:

„Hristos nu in-a trimis să fac slujbe, ci să predic; nu să citesc rugăciuni, ci să învăț pe alții. Am socotit deci ca cea dintâi datorie a mea să predic evanghelia și așa o voi socoti cât voi trăi. Da-că a predica evanghelia înseamnă a te abate de la ortodoxie, atunci, da, sunt un abătut,

un răătăcit. Eu cred însă că sunt răătăciți toți aceia care nu cred în evanghelie, care n-o trăiesc și n-o predică ...

Eu nu urmăresc reforma bisericii românești, ci reforma sufletului omenesc luat individual, și anume prin evanghelie ... Fără o reformare a sufletului omenesc luat individual, fără o naștere din nou căpătată așa cum o arată evanghelia, nu s-a făcut și nu se va face nimic ... În orice caz, voi face totul... numai ca adevărul să pătrundă în cât mai mulți ...”

Pe 16 ianuarie 1924, părintele Popescu a trebuit să se prezinte din nou în fața consistoriului pentru a fi judecat. Seara s-a dat sentința: depunerea din treaptă, caterisirea preotului T.P., sentință cu drept de ape la sinod.

T. Popescu s-a hotărât să lase neschimbată hoțărârea consistoriului, să nu apeleze la sinod. Simțea că energia și râvna lui erau mai bine folosite în predicarea evangheliei decât în contestarea sentinței date.

Într-unui din ziarele „Dimineața” ale anului 1924, el a publicat unele lămuriri:

„Pentru chestiuni de tipic, autoritatea m-a înlăturat și, odată cu mine, a înlăturat din biserică și mișcarea pornită. Nu mă revolt din această cauză ... Chiar dacă sunt înlăturat din sânul bisericii, nu-mi voi pierde vremea să lupt contra bisericii, ci voi lupta contra neștiinței și a păcatului; și voi căuta să câștig suflete nu pentru mine, ci pentru Hristos”.

În presa din acel timp, poetul Octavian Goga a publicat ca articol de fond „Răzvrătirea de la Cuibul cu Barză” în revista sa, „Țara noastră”, din ianuarie 1924. Pe când era ministru al cultelor, Goga a vizitat biserica și acum își amintea impresiile pe care le-a avut când l-a văzut pe părintele T.P.:

„Rostea slujba rar, apăsând cuvintele și interpretând rostul lor într-un sens civilizat, fără nici o notă mașinală și fără cunoscutele motive nazale ale tipicului oriental... Nu era o cuvântare de exeget mărunț, nici nu reedita clișee uzate de doctrină teologică. Din preajma altarului vorbea un orator îndrăz-neț, cu accente de eclesiast mili-tant, cu fraza rotundă și sonoră, răscolind în auditoriu întrebări și pasiuni ... Mulțimea participa cu devotament la toate analizele lui, își urmărea ritmul logic și-i primea argumentul cu o vie agitație ... După predică ... m-am relaxat și eu pe îndelete, cu senzația că dincolo de zgura cotidiană mi-am revăzut o clipă sufletul, rănit de mustrări și sfios la orice atingere”.

Și poetul a devenit profet în partea de la urmă a articolului său:

„O inerție paralizantă pare a stăpâni organismul bisericesc. În afară de îndatoririle reprezentati-ve, în afară de oficialitate și partea pur rituală, venerata instituție tânjește. Suntem lăsați în părăsire și un cler afon nu ne poate da decât o țărâtime superstițioasă și o clasă conducătoare păgână. În mijlocul părăginirii generale ne întrebăm: Cine strigă aici, la noi, pentru învățăturile lui Hristos? ... Cunoaște cineva pilda de devoțiune la adăpostul crucii, avem călugări iluminați sau înalți demnitari bisericești, a căror viață de cristal să lumineze o rază din cer în mințile noastre? ... Ce facem cu întrebările preasfinților arhieriei, ce facem cu ele?”

Fără serviciu și lipsit de locuință, T.P. i-a predat Domnului toate nevoile sale. De când îi murise soția, de cei trei copii ai lui se ocupau surorile lui, iar el a trebuit să se mute de la Cuibul cu Barză.

Gândea să se înscrie la Facultatea de litere ca să se facă profesor, dar D. Cornilescu oare-cum l-a frânat, scriindu-i: „Oriunde ai fi acolo, tu n-ai loc”.

Din această cauză nici n-a avut un serviciu permanent, însă a lucrat cu toată inima pentru vesti-rea Evangheliei. A făcut lucrarea fără plată, încrezându-se în Dumnezeu pentru nevoile materiale ale familiei. De fapt, a fost o reală binecuvântare în faptul că a putut să-și dedice întregul timp lucrării lui Dumnezeu.

Mulți credeau că, odată cu alungarea din biserică, lucrarea începută se va stinge, pentru că el se va descuraja, însă majoritatea credincioșilor de la Cuibul cu Barză și-au arătat mai departe dorința de a fi învățați din Cuvântul lui Dumnezeu.

Cercetând Scriptura împreună, au învățat că toți cei credincioși sunt preoți ai lui Dumnezeu potrivit învățăturii N.T. Nu sfinți! Nu icoane! Numai Evanghelia curată și simplă!

În toamna anului 1925, credincioșii din București luau pentru prima dată cina, duminica seara, acasă la o familie de pe str. Banu Manta, deplin conștienți de favoa-rea acordată lor de Dumnezeu

În ianuarie 1926, T.P. avea să se recăsătorească cu o văduvă credincioasă, Natalia Zaharia, care auzise evanghelia la Cuibul cu Barză. Familia lor a suferit privațiuni materiale la început, fiind uneori în situația de a vinde lucruri din casă pentru a avea cele necesare traiului. Banii câștigați din vânzarea celor două volume de predici ținute la Cuibul cu Barză au fost folosiți la amenajarea noii lor locuințe, iar până să se tipărească alte lucrări le-a fost destul de greu. Dar Teodor și Natalia au înțeles să nu spună altora despre nevoile lor materiale.

Când adunarea de cină avea loc prin case, a venit și rândul să se ia la ei, loc unde ceilalți credincioși au putut constata un cămin neîncălzit în plină iarnă geroasă, din lipsă de combustibil.

Adunarea creștină în București

Cei credincioși din timpul lucrării de la Cuibul cu Barză și cei care li s-au alăturat între timp doreau să aibă o sală de adunare a lor. Pentru construirea unui local de adunare în București le trebuia bani mulți. Dar o credincioasă și-a dăruit terenul din str. Carol Davila 48, iar domnișoara Ghica, o tânără bogată care se întorsese la Dumnezeu, a pus la dispoziție banii necesari. Trebuia să se construiască o casă cu caracter de vilă, ca cele din cartier și potrivită pentru a fi o sală de adunare. În anul 1927, credincioșii din București au avut privilegiul să se mute în noul local din strada Carol Davila, o sală încăpătoare pentru aproximativ 700 de persoane. Ei doreau să poarte numai numele simplu și frumos de creștini, dar autoritățile, ca să-i deosebească de alte comunități, le-au dat numele de „creștini după Scriptură”. (Ulterior, din

cauza situației politice instabile, departamentul cultelor a cerut fuzionarea lor cu o grupare asemănătoare, numiți „creștini după Evanghelie”. În felul acesta, numai un singur nume rămâne recunoscut de stat.)

La adunările de evanghelizare luau cuvântul numai acei frați cunoscuți ca având un dar de la Dumnezeu de a prezenta Cuvântul Său persoanelor necredincioase care veneau să asculte.

Într-o predică mărturisea fraților: „Dacă ați ști frământarea în care se găsește cel care trebuie să vestească Evanghelia, v-ați ruga mai mult pentru cei care iau cuvântul. Ați avea mai buni vestitori ai Cuvântului, dacă i-ați înțelege. Predica este un lucru obositor care cere încordare; toată ființa îți este cuprinsă în cele ce vestești”.

Îi plăcea foarte mult să traducă, să prelucreze, să scrie. Totodată în tot ce scria, tractate, broșuri sau lucrări mai voluminoase, urmarea un singur scop: să-L facă pe Domnul Isus cunoscut și iubit. Și a avut un timp, totuși scurt, când a putut tipări în libertate ce dorea. Planul de mântuire, Golgota, Din Betania la Golgota, Mielul lui Dumnezeu, Din cuvintele lui Ion Plugarul, Viața de căsnicie – sunt numai câteva din traduceri și prelu-crările lui T. Popescu. A tradus și cărți pentru copii și a scris mai multe tractate de evanghelizare. A continuat apariția lunară a revistei Adevărul Creștin.

A răspuns cât a putut invitațiilor de a predica în provincie, dar aproape în fiecare localitate au fost împotriviri ale oamenilor religioși, hărțuiri și persecuții. Simplitatea și convingerea lui puternică pe care le dovedea când îl mărturisea pe Domnul Isus l-au făcut să fie apreeiat de frați. Lucrarea de vestire a Evangheliei și de zidire se făcea fără întreținere din partea adunărilor

Cel de-al doilea război mondial a adus feluri noi de încercări. Guvernul pronazist recunoștea ca religie numai ortodocsismul și catolicismul, celelalte culta rămânând lipsite de ocrotirea legii. Astfel, biserica ortodoxă avea să câștige o poziție oficială care s-a și impus prin autoritate eclesastică. Sala de adunare din C. Davila avea să fie transformată în magazin de efecte militare. Adunările erau închise peste tot.

După primul bombardament american din aprilie 1944 asupra Bucureștiului, T.P. s-a refugiat la Pucioasa, unde a tradus alte broșuri. În timpul războiului, credincioșii se adunau prin case.

După 1944, credincioșii aveau iarăși posibilitatea să se adune în locurile lor publice. Sălile erau pline. În C. Davila, la adunarea de evanghelizare de la 10:30 oamenii erau bucuroși să găsească loc în picioare. Pentru puțin timp, presa a devenit liberă și T.P. a reușit să publice patru traduceri, printre care „Isus este de ajuns” (C.H.M.).

În anul 1949, T.P., G.C. și E.C. au tipărit o nouă traducere a N.T. și a Psalmilor, într-un număr foarte restrâns de exemplare.

În anii 1948-1956, marțea seara, T.P. a prezentat în adunare, paragraf cu paragraf, unsprezece cărți ale Bibliei. Aceste comentarii au fost o binecuvântare pentru cei care le-au auzit, însă nu s-au putut tipări. Libertatea religioasă se restrângea tot mai mult.

Se stinge ... dar nu lumina

Cu toate că trecuse prin cele două războaie mondiale și prin primii ani ai dominației comu-niste, T. P se bucurase că Dumnezeu făcuse ca peste 250 de adunări să fie înființate până spre sfârșitul vieții lui. Cine și-ar fi putut închipui această binecu-vântare cu 40 de ani în urmă când începuse să prezinte cuvintele simple ale evangheliei celor care veneau la Cuibul cu Barză?

Îi făcea mare plăcere să viziteze adunările creștine. Pe frații din Moldova îi îndemna la lucru: „Mișcați-vă, mișcați-vă, cât vă mai puteți mișca... În sfatul pe care-l aveți, rânduiți-vă pentru fiecare duminică încotro s-o luați. Cine se duce într-o localitate oarecare, când se înapoiază să dea lămuriri amănunțite, pentru ca fiecare frate să cunoască exact situația”.

În primăvara lui 1955, T.P. a făcut ultima călătorie în provincie. A vizitat împreună cu soția 24 de adunări din județul Argeș în 6 săptămâni. Trebuia să vorbească de dimineața până seara.

Cu fiecare an care trecea se arătau tot mai clar semnele bătrâneții. Sănătatea și bătrânețea nu i-au mai permis o astfel de activitate intensă. Deși predica de ani de zile, fiecare predică îi producea mari emoții.

În ianuarie 1956, în urma unei răceli, a rămas la pat până în primăvară. Nu mai avea o bună stabilitate la mers, chiar și scrisul lui citeț începuse să se modifice. Ajutat de câte un credincios făcea câte o mică plimbare prin împrejurimi.

La 7 iulie 1958 îi scria unui frate din Transilvania:

„Boala a fost grea, dar Domnul mi-a prelungit viața. Cuce scop? Nu știu. Cercetându-mă serios, nu găsesc nimic de modificat în viața mea. Rămân la ținta ce de zeci de ani mi-am ales-o: să urmez Mântuitorului meu ... Dacă El voiește, o singură dorință mai am: să vă las vouă, urmașilor mei, ceva tipărituri. Aș vrea să ating prin evanghelie pe cei din tagma din care am făcut parte ...

Moartea va fi pentru mine o lăsare deplină în mâna Domnului, ca să facă El ce va crede de cuviință cu mine ... Nu pot să mă amestec într-un domeniu în care n-am fost. Dar cred că va fi minunat ... Împreună cu Hristos, ce ar putea fi mai bine? Am satisfacția de a lăsa fraților mei o sală plină. Cât privește lucrarea Lui, în general, o las în cele mai bune mâini: ale Tatălui nostru ... Mulți au prezis lucruri rele, că lucrarea va muri odată cu mine. Eu însă nu mă învoiesc cu acest gând... Dar zic și eu ca și cosașul la sfârșit: O, de mi s-ar mai da să pun o dată mâna pe coasă, cum aș mai cosi! Și dacă i se dă, trage o brazdă, două și obosește ... Du-te lucrător la odihnă! Domnul cunoaște osteneala ta, ea nu va fi zadarnică.

La sfârșitul vieții mele, ce îndrumări mai pot da, decât să se ocupe frații mai departe cu evanghelia, cu simplitatea ei. Să nu filosofeze asupra evangheliei. Când vor cădea în patima aceasta, tare este pericol. O să vă tăiați tot entuziasmul. Rămâneți la simplitatea și claritatea evangheliei. Eu am avut întotdeauna să fiu simplu, clar, precis “.

În iarna 1962-1963 s-a îmbolnăvit foarte grav. Pe 20 februarie 1963, suflarea îi era greoaie și noaptea a plecat acasă la Domnul. La înmormântare au fost prezenți circa 5000 de oameni care nemaivând loc în sala din C.D., umpleau și curtea și strada

Începea să se însereze când coloana de credincioși și alți oameni veniți cu această ocazie – au condus pe T. P. la cimitirul Ghencea. Cu tot gerul și vântul care era în acea zi, cimitirul era plin. Cu acest prilej, i-au fost citate cuvintele sale:

„Viața noastră este un timp foarte însemnat, este o școală pentru veșnicie. Este o vreme de har pe care trebuie să o folosim cât mai intens “.

clickbible.org